

SLOVENSKI

vestnik

GLASILO SLOVENSKE KOROŠKE

LETNIK IV

DUNAJ, V PETEK, 7. 10. 1949

ŠTEV. 68 (253)

Vprašamo Vas, gospod dr. Vinko Zwitter

Dokler ste molčali smo molčali tudi mi. Ker pa ste spregovorili Vi, je potrebno, da spregovorimo tudi mi.

Vprašamo Vas, g. dr. Vinko Zwitter:

Zakaj niste poudarjali „katoliških načel“ in ustanovljali „krščanske“ stranke takrat, ko so nacisti izganjali slovenske duhovnike in množično terorizirali slovenske vernike? Zakaj danes lažete, da je vera v nevarnosti, ko ste vendar vztrajno molčali takrat, ko so doma, v pregnanstvu in koncentracijskih taboriščih umirali naši ljudski duhovniki Vinko Poljanec, župnik v Škocijanu, Jožef Polak, župnik v Št. Lipšu, Anton Kutej, kaplan v Šmihelu na Pliberkom, Štefan Singer, dekan v Kapli na Dravi, Oton Schuster, župnik v Blačah, Viktor Ruprecht, župnik v Svehah, Franc Vuk, župnik v Podgorjah in drugi.

Kako je bilo mogoče, da ste Vi, ki ste pisali in urejevali „Koroškega Slovenca“, lahko šli v udobno in dobro plačano službo v Hitlerjevi oboroževalni industriji, tisoči tistih pa, ki so ga čitali, pa so morali nastopiti mučeniško pot v izseljeništvu,

gestapovske zapore, koncentracijska taborišča, nacistične mučilnice in morišča?

Kako je bilo mogoče, da so tisti, ki so pognali tisoče koroških Slovencev z rodne zemlje, podarili posestvo slovenskega izseljenca ravno Vam v izkoriščanje in upravo?

Po čigavem navodilu ste s toliko vneto dopovedovali izseljencem v taboriščih, naj se sprijaznijo s svojimi usodi in jim govorijo o nepremagljivosti nemškega rajha, molčali pa o osvobodilnem gibanju v domovini?

Še posebej Vas vprašamo, g. dr. Vinko Zwitter:

Se še spominjate onega dne, ko Vaša nacističnim parolam podlegla ušesa niso mogla prenesti kritičnih besed iz ust dr. Luke Sienčnika in ste ga kot nasprotnika nacizma na licu mesta hoteli izročiti Gestapi? Še veste, da Vas je le s težavo uspelo pomiriti, da ste opustili ovadbo, ki bi lahko pomenila smrt zavednega Slovenca in družinskega ožeta?

Se še spominjate voditeljskega tečaja SPZ, kjer ste slovenski mladini govorili v totalitarno-nacističnem duhu. Zakaj ste mladini, ki je opo-

rekala vašim izvajanjem, zamolčali, da je z Vašo vednostjo na tečaju navzoč tudi gestapovec? Ali je bil Vaš namen, da bi mladina nasedla in šla v zapor in izseljeništvu, kar se je pozneje tudi v obilni meri zgodilo?

In še eno vprašanje, g. dr. Vinko Zwitter:

Ali Vam je poznana izjava šefa celotne Gestape na Koroškem dr. Weimanna, ki jo je podal julija 1942, in ali se zavedate, da Vas ta izjava pred vsem slovenskim ljudstvom na Koroškem hudo in najtežje obremenjuje? Gospod dr. Vinko Zwitter:

ali se Vam ne zdi, da bo slovensko ljudstvo šele takrat verjelo, vzvišenim besedam „o resničnem krščanstvu, svetem idealizmu, skrajni požrtvovalnosti, dostojanstvu slovenskega človeka, čistosti pred zgodovino“, ko boste možato in brez ovinov in izmota jasnó odgovorili na vsa ta vprašanja, o katerih Vi in Vaši prijatelji v „Krščanski ljudski stranki“ in okrog njenega lista „Naš tednik“ trdovratno molčite, čeprav si slovenska javnost že davno, še posebno pa v teh dneh pred volitvami želi temeljitega pojasnila?

IZ VSEBINE:

Kandidati DF DL — „Volite kotališke može — glasujte vsi za ÖVP — Ali se še spominjate? — Poziv duhovnikov Slovenije svojim koroškimi sobratom

Pogledajo naj se v zrcalo - in njim samim bo slabo

Tako pravi neki francoski pisatelj. In to velja danes v polni meri tudi za one, ki so pozabili na vse, kar je našemu narodu sveto, ki danes tako kakor včeraj pripravljajo našemu ljudstvu grob v OeVP-jevskem naročju.

„Vsi smo trpeli.“ Mirno, brez besed smo prezrli ta stavek na lepaku tako imenovane „Krščanske ljudske stranke“, stavek, katerega edini namen je, da bi tem ljudem, ki med vojno in po vojni niso okusili niti trpljenja niti stiske, posadil trnjevo krono na glavo.

Prešli smo preko tega, ker je bila naša težnja za slogo, vzajemnostjo in sporazumom močnejša, kakor gnev, ki se pojavlja med našim narodom, ko vidi, kako znova kupčujejo z njim in njegovimi glasovi. Toda potrpežljivost ni neskončna, pozna meje, preko katerih se kljub vsej dobri volji ne more in ne sme. Zato ni mogoče več pogoltniti, če se iz „trpljenja“, s katerim bi se radi odeli, prehaja na naslednjo stopnjo, na blatenje, grobo in umazano blatenje onega težkega, vendar prav tako svetlega časa naše zgodovine, Narodnoosvobodilne borbe. Verujemo, da marsikomu ta borba ni ugajala in tudi danes ne ugaja, kajti njej in edino njej se moramo zahvaliti, da smo ostali Slovenci, da ves vsi ve, da slovenski narod na Koroškem ni umrl, ampak da živi.

„Zabloda, ki je zapisana propasti“ pravi „Naš tednik“, list ki se ima edino tej „zablodi“ zahvaliti, da lahko našemu narodu piše v njegovem jeziku. Slišali smo že te besede. Ni dolgo od tega, komaj nekaj let. Takrat, ko se je naš narod, ki je resnično trpel doma, v koncentracijskih ali izseljeniških taboriščih, dvignil k oboroženemu uporu. In to dvignil sam brez „voditeljev“, ki so ga zapustili, si poiskali varno zavetje računajoč, da bodo po vojni vihuri ali dokazovali, da z uporniki niso imeli nobene zveze, ali pa v nasprotnem primeru z vsem poudarkom pripovedovali legende „Vsi smo trpeli“. Takrat, ko so vsi, ki so se z dušo in telesom zapisali kljukastemu križu, pri nas z Maier-Kaibitschem in Gaulleiterjem na čelu, prepričevali naše ljudstvo, ves svet in končno tudi samega sebe, da je narodnoosvobodilno gibanje, da je partizanstvo „zabloda, zapisana propasti“. Toda ta „zabloda“ je zmaga. Oni, ki so jo pokončevali, pa so klaverno propadli in njihovim ostankom bo treba dolgo, dolgo, predno bodo znova prišli k sapi. Kljub temu, da se jih danes z umetnim dihanjem skuša obuditi k življenju. Kljub temu, da so se tudi med nami našli advokati, ki zastopajo vsako stranko, samo da dobro plača, — saj to jim je posel in zaslužek, — in v interesu kakor tudi po nalogu te stranke skupno z inž. Schumyjem ali Steinacherjem znova govore o „zablodi“, ki je „zapisana propasti“.

Kako jasno in ostro je začrtana pot teh ljudi, ki so žele danes po Pariški kupčiji dobiti potrebno korajžo, da blatijo narodnoosvobodilno gibanje, ki danes prodajajo slovenske duše, vse v klečeplazni bojazni, da bi si le zavarovali blagohotno naklonjenost ljudi, ki so našemu narodu povzročili največji zla in največje bridkosti. Po osvoboditvi ni bilo na Koroškem človeka, ki se šteje za Slovenca, da se ne bi vključil v slovensko

Ljudski glas je božji glas

Velika je razgibanost danes med našim ljudstvom. Mnogo je vprašanj, ki zanimajo našega človeka. Pa še kako ga zanimajo — može, žene, mladino, starce. Neverjetna razgibanost! Kako mislite o tem, kako o onem, tretjem, četrtem? Povsod nov človek. Mnogo izveš od njega, mnogo bližji in vidiš, kar te dviga, a tudi kar te zabolji.

Razgovor sega na vsa področja: na gospodarstvo, politiko, prosveto, obravnava vero, narodnostna vprašanja, enakopravnost, bratstvo, mir, našo osvobodilno borbo, pariško kupčijo... Trpljenje in borba zadnjih let sta vedno spet predmet razmotrivanja. Saj je šlo pri tem za našo bodočnost, za našo usodo, za naš obstoj ali pogin. Razumljivo, da je povsod na dnevnem redu tudi pariška odločitev. Za vsakega od nas je stvarnost, toda z njo je povezanih mnogo vprašanj. Kako bo zamčena v avstrijski državni pogodbi enakopravnost? Kako bo z izpolnitvijo določb v zaščito enakopravnosti koroških Slovencev? In tako se vrsti vprašanje za vprašanjem. Ne čudimo se, če je v ospredju zanimanja gospodarstvo! Kdaj in kje je bilo mogoče drugače? Oblika, zunanji videz, lupina je bila in je drugačna. A bistvo ostane vedno isto: boljši kos kruha, lažje, lepše in svobodnejše življenje v popolni enakopravnosti brez gospodarskega izkoriščanja in zapostavljanja! Ker je ta težnja moralno utemeljena, je pravilna in tudi dobra. — Vse to vsebuje tudi naša borba, ker je v načelu narodne enakopravnosti vključeno tudi našo gospodarske enakopravnosti; drugo je v drugem zapopadeno, drugo z drugim vezano.

Toda čas, v katerem živimo, je poln vrvenja in čudno hitro beži. Zato ni čudo, če s strašno nacistično zapuščino zaostajamo in ne

moremo jasno slediti razvoju. Mnogi problemi v našem narodnem življenju danes prvič stopajo pred nas in so nam zato popolnoma novi; mnogi pojmi so nam še nejasni in megleni. Kdaj n. pr. smo se morali baviti z vprašanjem enotnosti ali razcepljenosti našega narodnega življenja, kdaj z vprašanjem vernosti ali nevernosti našega ljudstva, kdaj smo sploh slišali besedo „ekskomunikacija“ itd. itd.?

Zato pa slišimo čestokrat takele opazke: Enotnosti ni več, sedaj se ne brigam za nič več... Koroški Slovenci bomo vedno sužnji... Kdo se naj bori proti tem skušenim šovinistom... Vsi samo govorijo, dajo nam ničesar... Če veter potegne, je najboljšje, da stopiš v kot in čakaš, da potegne mimo... Oh, glave kar napadajte, mene pa pustite lepo pri miru... Seveda so taki sicer bolj redki glasovi, bolj, plahi, ne prepričljivi, mnogo večji del naših ljudi pa zanimajo in premetavajo sedaj pred volitvami prav ti problemi in pojmi.

Koristno in pomembno je zato, poslušamo glas ljudstva, da razkrinkamo laž in prikazemo resnico in stvarnost. Naj spregovorijo tu možje, ki so desetletja povezani z našo borbo in z našim delom. Videli bomo, kje in na kateri strani stojijo koroški Slovenci.

Pod cesto med Ribnico in Hodišami vrši svoje delo noč in dan tovariš **Tevže Kompoz**: „Meni je vsa igra okoli Krščanske ljudske stranke popolnoma jasna. Dobro vem, da je to delo naših narodnih nasprotnikov. Toda, ali naj morda še enkrat okusimo tiste škornje, ki smo jih komaj pozabili? Kar pa tiče ekskomunikacije, imam tako mirno vest, kakor še nikoli. Preveč izjav sem že slišal iz ust našega župnika, da bi vzel to bolj resno od drugih. Eno pa vidim: razdor bo zavladal po naših vaseh še-

le sedaj in prav zaradi tega. Pri nas v Hodišah je po zaslugi gospoda župnika razbito že vse: društveni pevski zbor in sedaj še cerkveni! Kako naj potem imenujem delo „Narodnega sveta“ in Krščanske ljudske stranke drugače kot razbijaško?”

Težnja po enotnosti je tisto, kar se postavlja vsepovsod. „Ko sem doživljal“, mi govori izseljenec **Janšej iz Holbič**, „na taboru v Sovodnjah strnjeno enotnost tisočev in tisočev primorskih Slov., ki živijo pod Italijo, me je še vse bolj zbolela naša neenotnost. Priznavam slehernemu pravico lastnega prepričanja in lastnega udejstvovanja in vse bi še razumel nikdar pa ne morem razumeti povezave z ÖVP. 1945. l. nisem volil KPOe, še manj seveda bom volil OeVP. Koroški Slovenci moremo voliti le Demokratično fronto delovnega ljudstva, ki edina jamči, da bo dosledno branila naše narodne interese.“

Kovač in prosvetaš **Jože Boštjančič** v Bilčovsu prav tako obsoja razbijaško delovanje: „Kdo ima korist od tega? Vendar samo naši nasprotniki! Če celo bivši nacisti izjavljajo, da je stranka dr. Tischlerja pravilna, kako naj potem volimo mi koroški Slovenci? Je v resnici žalostno: tako majhna peščica nas je in ne znamo biti enotni! Toda glave in poguma ne bomo izgubili. Še bolj odločno se bomo prizadevali za enotnost in to tudi pokazali 9. oktobra, ko bomo glasovali za Demokratično fronto delovnega ljudstva.“

„Naš tednik“, ki baje hoče biti „glasilo naroda“ in „apostol medsebojnega razumevanja“ se brez vsake olike kar nepovabljen vsiljuje v vsako slovensko hišo. Da ne pozna olike, še manj pa tako hvalisane krščanske ljubezni, kaže tudi njegova vsebina. V svoji tretji številki na-
(Nadaljevanje na 2. strani)

Ali so res pozabili vse bridke izkušnje

družino, zbrano v Osvobodilni fronti. Navzven so bili vsi najboljši rodoljubi, polni ljubezni do svojega naroda, polni predanosti, vse zaradi tega, ker je kazalo, da bo resnično nastopilo tako zaželjeno vstajenje kor. Slovencev. Toda Jugoslovanska armada je odšla in z njo je splahnelo rodoljubje nekaterih; ne preprostih ljudi, ki živijo in čutijo z narodom, ampak onih, ki so v tistem času zaslutili, da je morda napočil čas, ko bo treba kot kameleon znova spreminiti barvo. Zapihal je vetrič iz Moskve spomlad 1947. leta in pokazal, da zapadne sile nikakor niso voljne, da bi se koroško vprašanje vendarle že enkrat pravično rešilo. In zopet so drugi preusmerili svoja jadra in pohiteli v drugo smer, tja kamor je veter pihal. Vendar, odločitev še ni bila jasna. Še lahko odnosno moramo ribariti v kalnem, ali hkrati jezdit na dveh konjih. V srcu ostanemo Slovenci, so zato rekli, smo za priključitev, so poudarjali, samo iz osebnih razlogov ne gremo v korak z Osvobodilno fronto. Vse bolj je kazalo, da zapad ne bo popustil. Kakor je bil zapad bolj trdovraten, tako so bili oni, ki so „v srcu ostali Slovenci in za priključitev“ bolj mehki, bolj vzemirjeni za svojo bodočo usodo kot „voditelji“ slovenskega naroda. Vrnili se je letošnjo v igred g. Wedenig iz Londona in v razgovoru z zastopniki fiska pohvalil skupino okrog g. Tischlerja, zaradi tega, ker vedno bolj zavzema „proavstrijsko stališče“. Nihče na to dvomljivo pohvalo ni odgovoril, nihče ni izjavil, da to ni točno. Splahnelo je še tisto „slovenstvo“, ki je bilo, kakor so nekaj rekli, skrito tam doli v zadnjem kotičku srca. Prišla je pariška kupčija, ustanovil se je „Narodni svet koroških Slovencev“ v upanju, da je prišel trenutek, ko „voditelji“ znova lahko nastopijo v vlogi, ki si je tako srčno žele. Toda, pred „Narodnim svetom“ se je rodila Demokratična fronta delovnega ljudstva, in ta je pozvala vse, kar je narodnega, da se združi. Zato se je „Narodni svet zopet prelevil, slekel svojo „narodno“ kožo in si nadel krščansko oblečko. Kako dolgo bodo nosili to nalike, še ne vemo. Vsekakor pa, dokler ne bo zapihal novi veter.

In zato je že danes napočil oni trenutek, ko so lahko povedali to, kar resnično nosijo v srcu, ko so lahko izpovedali ono brezmejno sovražstvo do vsega, kar je narodu koristilo, kar je slovenski narod ohranilo. Borba koroških Slovencev za pravično rešitev koroškega vprašanja je bila „usiljena“ s strani nepoklicanih tujcev, vse to je bila „najdestruktivnejša igra“. Veselite se Maier-Kaibitsch, Steinacher, Schumy in vsi drugi, katerim je bilo narodnoosvobodilno gibanje vedno trn v petah. Veselite se, kajti niste več sami, z vami je „Naš tednik“, z vami je „Krščanska ljudska stranka“.

Majhen narod smo, vendar, kakor smo mali, še nismo enotni in tudi ne moremo biti. Nismo in ne bomo, dokler so med nami ljudje, katerih samoljubje ali lakomnost za tujimi srebrniki je večja kakor poslednja iskrica ljubezni do rodne grude in materinskega jezika, kateri menjajo svoje „prepričanje“, svojo „narodno zavest“, svoj obraz skoraj vsakodnevno z isto lahkoto in istimi občutki kakor da menjajo svoja dnevna oblčila.

Naj bo telo še tako zdravo, naj bo navzven še tako krepko, vendar boleha in hira, dokler so na njem gnojni čiri. Do danes so bili ti gnojni čiri na našem narodnem telesu podkožni, danes pa jih vidimo, čutimo vsepovsod, na vsakem koraku.

In zato naše telo ne bo prej ozdravelo, dokler teh čirov ne porežemo, dokler telo ne osvobodimo strupenega soka, ki ovira zdrav razvoj. In to bomo tudi storili. Če danes ne, potem pa jutri, vendar vsekakor pravočasno, kajti to zahteva od nas obstoj in razvoj našega naroda in naše mladega rodu.

Strme poslušamo v zadnjih tednih oznanjevalce Krščanske ljudske stranke in njenega programa. Ko prebiram „njihov tednik“ pa se mi zdi, kot bi bil prespal enajst let, v katerih je naše ljudstvo toliko spoznalo in se mnogo naučilo.

Ali res verjamejo gospodje, ki nam po vsemu, kar smo doživeli in pretrpeli, oznanjajo ponovno program kompromisarskega kupčevanja, v svoje lastne besede. Zdi se mi, da je to nemogoče.

Kako nam more vendar že kdo obetati srečnejšo bodočnost v povezanosti koroških Slovencev v ÖVP? ÖVP je stranka združenih najstrupenejših sovražnikov koroških Slovencev od včeraj, danes in jutri. V njej so se znašli Steinacher, Schumy in Ferlitsch prav tako kakor Gruber, Karisch, Hurdes in Graf: možje, ki nikakor in nikoli niso bili prijatelji našega ljudstva. To vedo prav tako tudi gospodje okoli Krščanske ljudske stranke. Zakaj torej ponovno barantanje s temi našimi zakletimi sovražniki?

Pravijo, da moramo koroški Slovenci dokazati, da smo pripravljeni za resnično sodelovanje v deželi in državi. Šele po tem dokazu smemo

priznati tudi rešitve naših zahtev s strani Avstrije. Isto so nam sedanjim gospodje dopovedovali tudi že pred dobrim desetletjem, v času diktature njihovih „katoliških“ prijateljev Dollfuss-ove in Schuschnigg-ove vrste. Celu v obširni knjigi so dokazovali svojo lojalnost tedanji avstrijski vladi in državi ter jo prepričevali o pravičnosti svojih zahtev. In odgovor „krščanskih“ vodij Avstrije in Koroške?

Je-li res možno, da bi bili pozabili župnik Starec, dr. Tischler in Vinko Zwitter vse prazne fraze kanclerja Schuschnigg-a v poletju leta 1933 ob Vrbskem jezeru, lepe besede 3. februarja 1935 in prav tako prazne obljube iz marca 1936? A kaj je bil rezultat in sad teh svečanih obljub koroškimi Slovencem? Avstrijski „katoliški“ politiki Schuschnigg, dr. Hurdes in dr. Sucher so izročili usodo koroških Slovencev v roke Maier-Kaibitschu, njegovemu Helmatbundu in poznejšim nacistom. Svečano je to potrdil sedanji gospod Krščanske ljudske stranke dne 5. julija 1935 tedanji koroški deželni vladar.

Mar niso občutili isto zelo jasno gospodje, ki nas danes ponovno pre-

pričujejo o nujnosti povezave naše usode s pravičnostjo „krščanske“ ÖVP? Saj so že l. 1937 zapisali, da so „storili vse, kar je bilo v njihovi moči in kar ni nasprotovalo narodni časti“, da pa so v bodoče „trdno odloženi, postaviti železen“ do tukaj in ne dalje.“

Tedaj so zagovarjali isti gg. žrtev koroških Slovencev za ohranitev „katoliške“ Avstrije pred Hitlerjevimi nacizmom.“

Zbudili pa smo se v fašistični Nemčiji, katere oblast v Avstriji so med prvimi pozdravili s posebnim proglasom ravno avstrijski škofje.

Danes modrujejo, da smo koroški Slovenci tisti, ki naj ponovno rešujemo Avstrijo, tokrat komunizma. In znova naj iz tega razloga odložimo zahtevo našega ljudstva po pravici v roke ljudi in stranke, ki nas je v vseh desetletjih strahotno zlorabljala in teptala najosnovnejša načela politične poštenosti.

Kdor nam pa po vseh teh izkušnjah še vedno skuša prigovarjati skupnost z ÖVP, je zaspal najtrša leta naše narodne zgodovine, ali pa je brezupno nepoučljiv ali skrajno nepošten. Kdor hoče stati čist pred zgodovino in pred bodočim razvojem, ne sme ponavljati najusodnejših odločitev brez upoštevanja trdih in žalostnih izkušenj koroških Slovencev: Kajti mi res ne bomo odložali o avstrijski usodi, niti o evropskem in še manj o svetovnem razvoju!

V naše roke pa je izročena usoda slovenskega ljudstva na Koroškem, za katerega srečnejšo bodočnost odgovarjamo v prvi vrsti koroški Slovenci sami. Treznost in razsodnost in še predvsem bogate izkušnje **bi morale** ukazovati danes skupno pot vseh koroških Slovencev. V tej skupnosti naj razmišljajo vsi oni, ki kljub izkušnjam, na katere se tako pogosto sklicujejo ponovno upravičevati svoje barantanje z zagriženimi sovražniki našega naroda. Zelo usodno bi lahko bilo, ako bi koroški Slovenci tako hitro in tako temeljito pozabljali sadove nekdanje skupnosti s sedanjo ÖVP, kakor odločilni gg. „Krščanske ljudske stranke“ in njene ga glasila.

Nov volivni manever naših sovražnikov

Kandidat Demokratične fronte delovnega ljudstva za državni in deželni zbor, tov. dr. Luka Sienčnik nam je poslal naslednjo izjavo, ki jo v celoti objavljamo:

„Z ozirom na to, da se po terenu širijo govornice, da nameravam izstopiti iz Demokratične fronte delovnega ljudstva in s tem tudi kot njeje kandidat za državni in deželni zbor, izjavljam, da to nikakor ne odgovarja resnici in je to čisto navaden volivni trik. Nisem voljan, da bi se postavil v isto vrsto z dr. Steinacherjem, bivšim SA-Standartenführerjem in drugimi njemu podobnimi. Obžalujem, da so to storili nekateri, ki tudi pravijo, da se borijo za interese koroških Slovencev.“

Iz tega lahko jasno razvidimo, da gre našim sovražnikom samo za to, da bi nas oslabili in zmanjšali naš

uspeh pri nedeljskih volitvah in se za dosego tega svojega namena poslužujejo najrazličnejših metod. Opozarjamo vse Slovence, naj ne nasedajo tako podlim volivnim manevrom, ki se bodo verjetno še ponavljali. Naši kandidati — saj jih vsi poznamo — se prav dobro zavajajo svojega poslanstva in nikoli ne bodo odstopili od tega, kar jim veli narodna dolžnost. Preveč so se v zadnjih letih in desetletjih naučili, da bi zdaj, ko gre za to, ali se bo slovenski narod na Koroškem ohranil ali pa bo postal plen svojih sovražnikov, svoj narod zapustili in se pridružili tistim, ki strežejo koroškimi Slovencem po življenju. Vsi koroški Slovenci, ki imamo v svojih srcih samo to željo, da bi naš narod nekoč res svobodno in enakovredno zaživel, jim popolnoma zaupamo in bomo zato v nedeljo dali svoje glasove njim.

Ljudski glas je božji glas

Nadaljevanje s 1. strani)

ravnost bruha psovke na vse, ki ne verujejo njegovim lepim besedam, temveč gledajo tudi na dejanja pisunov. Z ogorčenjem vse naše zavedno ljudstvo odklanja nizkotno blatenje naše osvobodilne borbe in umazano sumničenje, ki je v resnici izdajstvo naših najsvetejših idealov. Poslušajmo glas ljudstva o tem klevetanju. Predsednik Zveze slovenskih izseljencev tov. **Vinko Groeblacher** k temu ni mogel molčati in izjavlja: „Nepodpisani pisec „Našega tednika“ odkriva pred našim ljudstvom „gnev in prezir nad brezvestnostjo vsega počenjanja. Mislim, da ima prav, kajti to, kar se dogaja sedaj okoli tega lista in peščice, ki mu narekuje brezvestno pot razdora in sodelovanja z našimi največjimi narodnimi sovražniki v ÖVP, nas vse navdaja z resničnim prezirom za te ljudi.“

In še nekaj bi rad resnici na ljubo pripomnil: Osebo sem namreč bil pri številnih naših duhovnikih z ono spomenico, ki jo imenuje pisec „Našega tednika“, „rafinirano igro“. Odložno moram ugovarjati takšnemu pojmovanju narodne zavednosti med našimi duhovniki in tako nizkotnemu razlaganju njihove možate podpore svojemu narodu! Izjavljam, da nisem našel niti enega duhovnika, ki omenjene spomenice ne bi bil pozdravljil ali bi se bil že obotavljal pri podpisu ali imel pomisleke! Vsi so podpisali navdušeni in v zavesti, da s

tem pomagajo v borbi za lepšo bodočnost svojega ljudstva! Takšna ostane resnica tudi še po pariški kupčiji! To naj vzame na znanje tudi nepodpisani junak, potem bo pravilno „poznal“ miselnost svojega ljudstva.“

Kovarjev oče v št. Jakobu v Rožu le redko govori in je miren, preudaren človek. Tokrat pa mu je privrel ves gnev iz srca, ko je govoril ob Gruberjevem obisku v št. Jakobu v Rožu: „Niti ni govoril več o Slovincih, temveč nas je nazval le še „windisch-sprechende Kaerntner“. O tem Krščanska ljudska stranka seveda molči in želi, da bi te klofute, ki jo je dobila, ne obežali na veliki zvon. Vsi koroški Slovenci pa naj jo izvedo, da bodo zvedeli, kdo je ÖVP, s katero se družijo Krščanska ljudska stranka in ji daje svoje glasove. Ne, s temi se ne morem nikdar družiti, prevečkrat sem bil že razočaran!“

„Gnusne so metode in podle laži, s katerimi hodi na trg Krščanska ljudska stranka“, je dejal predsednik Zveze slovenskih zadrug tov. **Florijan Lapuš**, ko sem mu pokazal napad, češ, da je tudi „Zadružna zveza postala propagandna centrala tuje miselnosti“. „Stati morajo na silno šibkih nogah, če so potrebni taki dokazi in če jim je laž še edino orožje. Silno se trudijo, da bi prepričali tudi mene, toda njihov trud je zaman. Predolgo že delam v narodnem gi-

banju, da ne bi vedel, kje je pravilna pot. Razbijači enotnosti je gotovo ne hodijo!“

Matevž Krasnik je predsednik Kmečke zveze za Slovensko Koroško. Z vsem srcem kmet je redkobeseden in dobro preudari, predno kaj spregovori. Tembolj tehtne so zato njegove besede: „Kdor se družijo z ÖVP, pa res ne more biti Slovenec; kdor pa misli, da bo od nje kaj dobil, ta pa je bebec. Poznam dobro gospode od ÖVP iz deželne kmetijske zbornice. Od njih pričakovati pomoč za Slovence, je nesmiselno in kdor propagira zaveznitvo z njimi, je zaigral pravico, da govori v imenu koroških Slovencev.“

Stare naše borbe, moze in poštenjake bi Krščanska ljudska stranka rada imenovala svoje. Ker jih nima, si jih enostavno vzame. Vsepovsod širi v svojih govorih laž, da je odstopil naš kandidat bivši deželni poslanec tov. Janko Ogris iz Bilčovsa. Kakor njega bi imenovala za svoje rada tudi še druge naše korenine in se v to svrhu poslužuje enostavnega načina lažnivega poročanja v svojem glasilu. Toda laž ima kratke noge, kdor kaže naslednja izjava tovariša **Zdravka Vertiča** iz Doleh pri Borovljah: „Pred več kot dobrim pol letom me je napadel „Volkswille“ zaradi moje narodne zavednosti. Na njegov napad nisem reagiral, ker sem bil mnenja, da me koroški Slovenci

(Nadaljevanje na 8. Strani)

VREDNI SO NAŠEGA ZAUPANJA

Dr. Franci Zwitter

naš kandidat za državni zbor, je doma pri pd. Abuju v Zahomcu v Zilji, kjer se je rodil 10. 10. 1913. Po končani gimnaziji v Celovcu je študiral najprej bogoslovje v celovškem semenišču in na teološki fakulteti v Inomostu, nato pa pravo na univerzah v Inomostu, na Dunaju in v Gradcu. Ko je s promocijo doktorjem prava leta 1939 končal študije, je zaprosil za službo pri deželni vladi in pri sodišču, vendar sta bili obe prošnji odbiti z motivacijo, da kot nečlan NSDAP ne more dobiti javne službe. Po prehodnji nastavitvi pri Slovenski prosvetni zvezi v Celovcu je nadaljeval študije na Visoki šoli za svetovno trgovino na Dunaju, odkoder je leta 1940 moral v nemško vojsko. Kot navadni vojak je bil potem na raznih frontah, medtem ko so mu domače pognali v tujino. Jeseni leta 1944 se je pridružil partizanom v Črni gori. Po odpustu iz Jugoslovanske armade se je julija 1945 vrnil na Koroško, mimogrede vodil kazenski in socialni oddelek na okrajnem glavarstvu v Beljaku in nato prevzel uredništvo „Slovenskega vestnika“ na Dunaju.

Dr. Franci Zwitter se je od mladih let udeleževal v raznih študentskih organizacijah. Tako je bil dolgočasni urednik srednješolskega lista „Zvezda“, v bogoslovju tajnik Akademije slovenskih bogoslovcev in urednik „Bratoljuba“, na Dunaju pa tajnik „Kluba koroških slovenskih akademikov na Dunaju“ in „Slovenskega krožka“. Že kot visokošolec je bil izvoljen za podpredsednika „Slovenske prosvetne zveze“, katero mesto je imel do njene razpusta po nacistih. Kot partizan se je razumljivo tudi po vojni takoj vključil v borbo za nacionalne pravice našega ljudstva in so ga koroški šovinisti strupeno napadali posebno zaradi tega, ker je neustrašeno obveščal svetovno javnost o resničnem stanju na Koroškem. Po prese-

litvi Slovenskega vestnika v Celovec je bil izvoljen za predsednika Slovenske prosvetne zveze, katero funkcijo ima še danes. Hkrati je član PO zveze bivših partizanov in DFDDL, ki ga je na splošno željo tudi kandidiral v državni zbor.

Jaka Reichmann

p. d. Jesenik na Lipi, naš kandidat za deželni zbor, se je rodil 18. marca 1897 v Lipi pri Vrbi, kjer je obiskoval tudi ljudsko šolo. S 15 leti je šel na Mornarsko šolo v Šibenik, katere pa vsled izbruha vojne ni mogel končati. Prvo svetovno vojno je preživel kot radiotelegrafist v avstrijski vojni mornarici in tam končal tudi Navigatorično šolo. Po razsulu monarhije je ostal v Jugoslovanski vojni mornarici in bil dodeljen kot obveščevalec Jugoslovanski premirni komisiji z Italijo. Ko je Italija zasedla Reko, se je vrnil na svoj dom na Koroško, kjer ga najdemo takoj tudi v plebiscitni borbi. Organiziral je Narodno stražo in bil predsednik Na-

rodnega sveta za občine Lipa, Vernberk, Vrbo, Dholic in Kostanje. Zaradi tega se je znesel tudi ves bes šovinističnega Volkswehra nad Jesenikovo hišo, ki so jo dejansko obkrožili in skozi okno nastrelili očeta našega kandidata, ki je v silobranu s tem, da je smrtno zadel najhujšega napadalca, prepredil še hujše zlo. Razumljivo, da je kot neustrašen in zaveden Slovenec moral tudi v internacijo Lizelhof. Po smrti očeta je prevzel lepo Jesenikovo kmetijo, ki zaradi njegovega truda in naprednega gospodarjenja slovi kot ena najbolj vzornih in moderniziranih kmetij na Koroškem. Ugleden in spoštovan v vsej okolici je bil dolgo leta tudi občinski svetnik in načelnik šolskega odbora, hkrati pa se je udeleževal tudi v prosveti. Zato mu tudi nacistem ni prizanesel in je 14. aprila 1942 moral s svojo družino deliti usodo tisočih koroških Slovencev, ki so romali v izseljeništvu, kjer je bil v taborišču Hesselberg. Kljub temu je moral ponovno v vojsko in je v Nemški vojni mornarici

v Palmanovi aktivno podpiral italijanske partizane. Po zlomu nacizma je prišel v britansko ujetništvo, odkoder se je vrnil julija 1945 k svoji družini na Predarlško, od tam pa septembra 1945 na izropani dom na Koroško. Od tedaj naprej je Jesenik vedno med najodločnejšimi borci za pravice našega ljudstva in sicer kot podpredsednik Zveze bivših izseljencev in član komisije za popravilo škode pri deželni vladi in odbornik POOF in PÖDFDL. Zato je tudi vse slovensko ljudstvo pozdravilo njegovo kandidaturo v deželni zbor.

Štefan Potočnik

naš kandidat za deželni zbor, je bil rojen dne 24. decembra 1895 kot sin kmečke družine v Žvabeku, kjer je obiskal tudi ljudsko šolo. Ko je s 14 leti zapustil šolo, je delal na posestvu svojih staršev, dokler ga leta 1915 niso vtaknili v vojaško uniformo in je moral na fronto. Po končani vojni se je učil tesarsko obrt in od 1924. do 1927. leta obiskal obrtno šolo za te-

sarstvo v Beljaku. Leta 1931 je odšel v Ljubljano, kjer je do 1932. leta delal kot tesarski delovodja. Ko se je vrnil iz Jugoslavije, je leta 1933 napravil zadnji izpit in postal tesarski mojster. Vendar pa so mu — ker je bil pač zaveden Slovenec — priznali tesarsko obrt šele leta 1935. Kot tesarski mojster je najprej delal v Žvabeku, v svojem domačem kraju, pozneje pa se je preselil v Pliberk, kjer je še danes.

Že v svoji mladosti se je z vso vneto posvetil narodnemu delu in se zlasti udeleževal v okviru izobraževalnega društva v Žvabeku, katerega predsednik je bil od leta 1920 do 1933. Kot poštenjak in jako ugleden mož je bil leta 1935 izvoljen za župana občine Žvabek in je ta svoj odgovorni posel vestno upravljal vse do leta 1938, ko so ga nacisti kot zavednega Slovenca odstranili s tega mesta.

Po drugi svetovni vojni je takoj spet vedel, kje je njegovo mesto in se aktivno vključil v borbo koroških Slovencev za popolno nacionalno

svobodo in enakopravnost. Vsled svoje aktivnosti in ugleda, ki si ga je pridobil zlasti še v svojem delu kot predsednik občinskega odbora OF za Pliberk in Libuče, je bil spomladi 1947. leta izvoljen za predsednika okrajnega odbora OF za okraj Pliberk.

Danes je v prednjih vrstah našega gibanja v pliberškem okraju. Vse naše ljudstvo ga spoštuje in ceni, — saj je od nekdaj že neustrašen borec za pravice in enakopravnost koroških Slovencev, — in pozdravlja izvolitev tov. Potočnika Štefana za kandidata Demokratične fronte delovnega ljudstva za deželni zbor.

Milka Wieser

naša kandidatka za deželni zbor se je rodila dne 8. marca 1921 kot hči srednjega kmeta pd. Šašeljna v Slovenjem Plajberku. Razen nemške štiritirzredne ljudske šole, ki jo je obiskala v domačem kraju, je obiskala še slovensko gospodinjsko šolo v št. Rupertu pri Velikovcu. Vsa ostala leta je delala doma na posestvu svojega očeta.

15. aprila 1942 je bila, kakor vsa Šašeljnova družina, izseljena in nekaj časa bivala v taborišču Rehnitz v Nemčiji. Nato je morala na prisilno delo k nekemu SS-majorju v Berlinu, kjer je bila dve leti. Od tam je bila leta 1944 premeščena na Nižje Avstrijsko, kjer je delala na veleposestvu Marescha do konca vojne.

Po vrnitvi leta 1945 se je takoj aktivno vključila v naše narodno delo. Prvotno se je udeleževala kot mladinska aktivistka v boroveljskem okraju, pozneje pa je bila poklicana v našo žensko organizacijo AFŽ za Slovensko Koroško, kjer kot članica Pokrajinskega odbora še danes aktivno sodeluje. Vsled svoje predanosti in požrtvovalnosti jo je Pokrajinski odbor Demokratične fronte delovnega ljudstva, katerega članica je, izvolil za kandidatko za deželni zbor.

ZATO GLASUJMO 9. OKTOBRA VSI ZA KANDIDATE

Demokraticne fronte delovnega ljudstva!

„Osramočeni naj bodo in naj zardijo, kateri mi strežejo po življenju,“

Milijoni in milijoni so padali v minuli vojni. Kot talci, kot ujetniki v raznih taboriščih, od koncentracijskih do izseljeniških, umirali so od glada in oslabelosti ljudje — okostnjaki, padali so pod knutami onih, ki so samo na videz še bili podobni človeku. Milijoni in milijoni — starčki in žene, možje in matere, fantje in dekleta, otroci in dojenčki. Plinske celice, poskusne postaje, goreči domovi, množični pokolji. Dachau, Auschwitz, Buchenwald, Mauthausen — en sam množičen grob stotisočev in milijonov nedolžnih.

In kljub temu, tedaj se ni znašla cerkvena oblast, ki bi obsodila ta brezprimerna vnebovpijoča grozodejstva, ki bi preklela krvnike, izobčila jih iz cerkve, ki bi jim odrekla svete zakramente ali zagrozila z večnim pogubljenjem.

Stoletja živimo na tej zemlji, prepojeni z znojem nas in naših pradedov. Desetletja iščemo pravico, ki nam po vseh božjih in človeških postavah pripada. Kljubujemo, vsem navalom, ki nam hočejo odvzeti domovino, jezik, poreklo. Vse naše življenje je en sam križev pot. Vendar nismo klonili, nismo padli pod križem, živimo in hočemo živeti. Nikomur nismo storili nič žalega. Ljubimo nadvse naše doline in hribe, vasi in domove, ljubimo materni jezik, kateremu se nočemo odpovedati, lepo slovensko pesem, ljubimo vse, s čemer nas je obdarila naša slovenska mati. Toda prav tako spoštujemo soseda, ki je dobre volje, ki bratstvo, ljubezen in pravico nima samo na jeziku, ampak tudi v srcu.

In prav zato se danes upravičeno, z globokim vznemirjenjem sprašujemo: Ali ni bilo že dovolj nasilja s strani posvetne gosposke? Ali je to ljubezen do bližnjega, mar je res mogoče da nam groze z izključitvijo iz cerkve samo zato, ker nočemo pozabiti, da smo sinovi slovenske matere? Ali je res zaslepljenost segla že tako globoko, da tudi knezoškofijski ordinariat posega v predvolivno borbo, da skuša oskruniti cerkve in službo božjo spremeniti v volivno zborovanje? Ali je pred Bogom in pred vestjo opravičljivo, da se vsakemu, ki bo volil edino res slovensko stranko, grozi z večnim pogubljenjem in prekletstvom?

Res je. Odlok knezoškofijskega ordinariata je nedvomiselni in zahteva, da se duhovščina obrne proti lastnemu narodu, da se cerkev vključi v volivno propagando.

1. julija t. l. je Sv. Oficij izdal dekret o ekskomunikaciji komunistov in Komunističnih partij. Od tega časa do štirinajst dni pred volitvami je cerkev v Avstriji molčala o tem dekretu, prešla preko njega kakor da ga ni. Neposredno pred volitvami pa je knezoškofijski ordinariat objavil papeževo okrožnico, jo izrabil in samovoljno dopolnil.

Pod papeževo okrožnico spadajo Komunistične partije. Demokrati smo in zato mišljeno, da se mora vsakemu pustiti njegova volja, njegovo prepričanje, da se nikomur ne

sme groziti z izobčenjem, če bo v skladu s svojo vestjo volil stranko, ki mu leži blizu, ki se mu zdi najbolj primerna.

Pod dekret škofijskega ordinariata pa spada poleg tega tudi edina slovenska stranka na Koroškem — Demokratična fronta delovnega ljudstva.

Kje leže tisti vzroki, v čem so tisti grehi, zaradi katerih se DFDL obsoja, zaradi katerih se izključuje iz cerkvenega občestva.

Hudo je, vendar je resnica, ki je ne more zbrisati s sveta noben dekret, nobeno svetohlinstvo.

Greh Demokratične fronte delovnega ljudstva je v tem, ker je edina organizacija, ki se bori predvsem za nacionalne zahteve koroških Slovencev, ker se bori za obstoj, življenje in razvoj slovenskega naroda na Koroškem. Program DFDL, dan našemu ljudstvu že dolgo pred ekskomunikacijo na vpogled in v presojo, pošteno, odkrito in brez strahu pravi vsemu svetu, da je prišel čas, ko se morajo koroški Slovenci brez ozira na svetovnonazorske poglede, združiti in v skupni fronti povesti skupno borbo za vse ono, kar jim pripada. Za enakopravnost in demokratične pravice, za ohranitev njihove kulture in domačih šeg in navad, za kulturni in gospodarski razvoj. Program DFDL išče ono pravico, ki pripada našemu ljudstvu, združuje vse one, ki so voljni, da se bore za svoj narod in njegovo dobro, ne da bi pri tem odstopili v drugih vprašanjih od svetovnega nazora, ki jim je blizu.

Ali je v tem greh, ali je v tem tisto zlo, zaradi katerega mora cerkev izključiti DFDL. Ali ni ravno naloga višjih cerkvenih predstojnikov, da podprejo naš narod v njegovih naporih, da mu pomagajo pri iskanju pravice.

Ne. Knezoškofijski ordinariat pojmuje nalogo pastirja drugače. Ni treba, da se ohrani čreda, saj to je vendar čreda manjvrednih, ampak volk, volk iz „višje rase“, naj kolje in uničuje. Zato pastir peha iz črede vsakega, ki bi hotel živeti med svojimi, ki ni voljan, da bi se pomešal med volkove, odete v ovčje kože in tulil z njimi, dokler ga bodo rabili, dokler ga ne bodo raztrgali.

Kristus je nagnal iz templja farizeje, ki so v njem trgovali. In danes hočejo cerkve spremeniti v tržnice, hočejo v cerkvah trgovati z našimi življenji, hočejo naše duše prodajati onim, ki so krivi dolgoletne Golgote.

Vse to vznemirja in boli. In četudi nekdo, ki se zaveda svojega duhovniškega oblačila, svoje dušnopastirske naloge pravi. Ne delajte si sivih las, saj to ni tako resno mišljeno, to je volivni maneuver, da bi se dobilo čim več glasov za OeVP, vse to bo po 9. oktobru pozabljeno in pokopano vendar nas to ne more pomiriti, ampak nasprotno, v naših srcih še bolj gloda. Ali je v skladu z vestjo, s krščanskim naukom, s poštenostjo, da se celo vera in verska čustva izkoriščajo, samo zato, da bi se narod oropalo njegovih pravic, da bi se malemu narodu odvzelo ono, kar mu je najsvetlejšo: Mati, domovina, Bog!

„Volite katoliške može - glasujte vsi za ÖVP“

Tretji teden že romajo po naših slovenskih vaseh propagandisti OeVP-podružnice. Domišljujejo si, da so storili nekaj zelo prebrisanega in duhovitega, ko so se odeli v ovčje kožuhe „Krščanske ljudske stranke“, da bi pod krinko patentiranih kristjanov lažje lovili glasove za svoje nemške gospodarje.

Še vedno živijo v zmotni veri da jim bo ljudstvo verjelo njihovo hlinjeno pobožnost in hinavsko zavijanje oči. Toda poštenu slovensko ljudje so jih do kosti spregledali takoj, čim

so na svoje plakate in v svoj listič z debelimi črkami natiskali: „Volite katoliške može — glasujte vsi za OeVP“. Ljudstvo, ki ni slepo, namreč dobro ve, da je družba, ki je zbrana v OeVP, vse prej kakor pa verska bratovščina resničnih katoliških moži. Kdor trdi nekaj drugega, je zavesten lažnik in hinavec in ga bo naše nepokvarjeno ljudstvo prej ali slej razkrinkalo in nagnalo iz svoje srede kot škodljivega goljufa, ki zlorablja poštena narodna in verska čustva.

Skrbno smo pregledali kandidatno

listo OeVP, ogledali smo si v „Volkszeitung“ vse slike njenih kandidatov in prebrali vse življenjepis. Nekaterih ne poznamo po bliže in se vzdržujemo sodbe o njih. Poznamo pa na primer kandidata OeVP za državni zbor hotelirja Moesslacherja v Vrbi. „Volkszeitung“ je sama zapisala, da je bil do leta 1933 landbundovec. O njegovem zadržanju v letih od 1933 do 1945 „Volkszeitung“ sramežljivo molči. Celovški list „Die Neue Zeit“ pa je zelo zabavno zapisal, kako je gospod Moesslacher leta 1938 lastnoročno zasadil v svojem parku Hitlerju v čast tisočletni nemški hrast in kako ga je še preden je poteklo 1000 let spet lastnoročno izkopal. Okoliški Slovenci pa vedo še mnogo več o tem OeVP-jevskem kandidatu. Ne samo to, da je bil še do zadnjega protestant in da je šele pred kratkim smuknil v vrste tistih „katoliških moži“, ki jih „kato-

liški može“ prof. dr. Tischler, prof. dr. Vinko Zwitter, prof. dr. Inzko, dipl. trg. J. Urank in dipl. trg. Adolf Picej tako vneto priporočajo. Vedo tudi, ker so na lastne oči videli, kako je ta, sedaj „katoliški mož“, na najbolj surov način ravnal s smrtno ranjenimi in od podivjanih SS-ovcev pobitimi slovenskimi partizani.

Še enega teh „katoliških moži“ poznamo in bo prav, če ga spozna tudi vse slovensko ljudstvo. To je OeVP-jevski kandidat za državni zbor inž. Valentin Maierhofer. „Volkszeitung“ je sicer objavila slike vseh ostalih državnozborskih kandidatov na Koroškem in njihove življenjepis, ni pa črhnila besede o tem žalostnem junaku. In bo že vedela zakaj. Nismo slike inž. Maierhoferja, zato pa tembolj zanimiv in poučljiv življenjepiš, ki ga ima shranjenega varnostna direkcija v Celoveu. Dobe sedno se glasi takole:

Der Landessicherheitsdirektor
für Kärnten

Klagenfurt, den 18. 9. 1945.

Erhebungsdienst
Zahl: 2963/SD/45

Ing. Valentin Mayerhofer,
politische Beurteilung

M E L D U N G

Zum mündlichen Auftrage vom 17. 9. 1945 wird gemeldet, daß bezüglich der politischen Tätigkeit des seinerzeit in Lindenhof, Gememde St. Peter am Wallersberg, Bezirk Völkermarkt wohnhaft gewesenen Ing. Valentin Mayerhofer, bei der Schulleitung im Pfarrhof und bei 3 Besitzern der Gemeinde St. Peter am Wallersberg, folgendes ermittelt werden konnte:

Ing. Valentin Mayerhofer ist in der genannten Gemeinde als einer der verbissensten Nationalsozialisten bekannt. Er übernahm im Jahre 1944 die dortige NSDAP-Ortsgruppe und wurde Ortsgruppenleiter. Seine Gehilfen waren der im Schloß Hirschenau wohnhaft gewesene Pächter N. Manner und der Gemeindegemeinsekretär Martin Steiner. Manner war auch Kreisbauernführer. Diese beiden Männer befinden sich bereits in Haft.

Ing. Mayerhofer, welcher die Ortsgruppenleitung bis zum Zusammenbruch der Nazis führte, war bei der dortigen Bevölkerung sehr unbeliebt. Er soll ein gehässiger und radikaler Nazi gewesen sein, so daß derzeit bei den Bewohnern der Gemeinde St. Peter am W. Unwillen herrscht, weil sie erfahren haben, daß Mayerhofer derzeit eine Anstellung bei der Landesbauernschaft inne haben sollte.

Ing. Mayerhofer soll auch Volkssturmführer gewesen sein und hat in dieser Funktion ein gemeines und brutales Vorgehen gegen die Bauern an den Tag gelegt. In einer Rede, welche er anlässlich des Hitlergeburtstages am 20. April 1945 hielt, war er noch immer siegessicher und strotzte diese Rede von Ausfällen und Drohungen gegen die Antinationalsozialisten.

Rudolf Speletz,
Kriminalsekr.

Vorgetragen in der szt. Sitzung der Prov.
Kärntner Landesregierung am 19. 9. 1945:

Beschluß: Regierungsrat Dr. Penz vom Amte des Ld. Sicherheitsdirektors hat an Ort und Stelle Erhebungen zu pflegen. Hierüber ist der Landesregierung zu berichten.

Der Schriftführer:
Dragatin

Vse izseljeniške družine pa bo tudi zanimala vloga, ki jo je OeVP-jevski kandidat ing. Maierhofer igral v zločinskem aparatu Maier-Kaibitscha

v času izseljevanja in razlaščenja njihovih posestev. V tozadavnem aktu je o tem zapisano naslednje:

K 323 Dr. E./Ro

Klagenfurt, den 1. 12. 1944.

V E R M E R K

Betrifft: Anwesen volg. „Mathäushube“ in Wudmat, Gem. Lind ob Velden, Kreis Villach.

Eigt.: Tscheinig Johann.

Auf Grund unseres an den Staf. Maier-Kaibitsch gerichteten Schreibens vom 29. 9. 1944, fand am 8. 11. 1944 bei Herrn Oberreg.-Rat Ing. Maierhofer zur Regelung der schwebenden Enteignungsverfahren eine Besprechung statt, an der seitens der DAG. Herr Schwameis und der Unterzeichnete teilnahmen. Ing. Maierhofer handelte im Auftrage des Staf. Maier-Kaibitsch, der ihn gebeten hatte, die Vorgänge zu sichten und endgültig festzustellen, in welchen Fällen das Enteignungsverfahren weiterzuführen und in welchen anderen Fällen dasselbe einzustellen ist.

Hinsichtlich des obbezeichneten Anwesens bestand Klarheit, daß das Enteignungsverfahren unbedingt fortzuführen ist.

Durchschrift ergeht zur Kenntnis an:

gez. Schwameis e. h.
gez. Dr. Enge.

1. H. Krafft.
2. H. Ing. Maierhofer.
3. Siedlungsabteilung und z. d. A.
4. RAT.
5. RAT. allg. Enteignung.
6. LS.

Mislamo, da je iz podatkov o teh dveh OeVP-jevskih državnozborskih kandidatih za vsakega poštenega človeka in tudi slehernega še tako vernega katoličana jasno razvidno vse brezmejno in nepopisno hinavstvo vseh tistih, ki z glasno propagando, s tihim prišepetavanjem ali celo z zlorabljanjem cerkve skušajo vplivati na slovensko ljudstvo, da bi šlo voliti Krščansko ljudsko stranko

in OeVP. Njihova parola — „Volite katoliške može — glasujete vsi za OeVP“ je odurna laž in ostudno farizejstvo, ki bo vsakemu resničnemu pošlenjaku odprlo oči, da se bo 9. oktobra dokončno odločil za Demokratično fronto delovnega ljudstva, v kateri se zbirajo vsi zavedni in iskreni koroški Slovenci, ki jim je lepša bodočnost slovenskega naroda na Koroškem resnično pri srcu.

ALI SE ŠE SPOMINJATE?

14. in 15. aprila 1942

15. aprila 1946

je bila Slovenska Koroška podobna velikanskemu vojnemu področju, na katerem se vojaške sile pripravljajo za napad. Motorizirani oddelki 171. policijskega bataljona ter do zob oborožene SS-čete drvirjo po cestah v mirne slovenske vasi in doline. Tam jih že čakajo poverjeniki, da jim pokažejo pot do domov slovenskih „zločincev“. S puškinimi kopiti vdirajo v mirne, večinoma še speče domove. Po skrbno pripravljenih seznamih zbirajo prepadle družinske člane in jim ponavljajo grozno povelje celovške gospode: „Izselitev“. V nekaj minutah se je treba pripraviti za odhod, kam, kdo ve? —

V daljno tujino — v tako povelječevani „tisočletni“ nemški rajh so pregnali stotine naših najzavednejših družin. In zakaj? Njihov največji greh je bil ta, da so ostali zvesti svojemu narodu in svoji slovenski govorici.

Nikomur nacistični krvniki niso prizanesli, ne starčkom in ne dojenčkom, ki niti vedeli niso, kaj se z njimi godi in brez vsakega usmiljenja tirali iz doma vse, ki so bili „zaznamovani“ in „nevarni“ velikonemškemu rajhu, od nad 85 let starega Luke Dovjaka iz Sel pa do komaj 16 dni stare Lojzike Tarnanove iz Podgorjan nad Ločami.

Nad tri leta so naši izseljenci trpeli v pregnanstvu, razmeščeni po različnih taboriščih širom vse Nemčije, kjer so bili izpostavljeni dnevnim šikanam in zatiranju s strani SS-ovskih „Lagerführerjev“, ki so neusmiljeno pretepali naše otroke, če so se drznili govoriti v jeziku, ki jih ga je naučila njihova mati.

In če številčno pogledamo to ne-

popisno gorje, dobimo naslednjo sliko:

V taboriščih rojenih	34 otrok
umrlih	67 izseljencev
odgnanih v koncentracijsko taborišče	84 izseljencev
prisilno mobiliziranih v nemško vojsko	108 izseljencev
od teh padlih vojakov	24 izseljencev
skupnih smrt. žrtev	101 izseljenec

14. in 15. aprila 1942

15. aprila 1946

se je tisoče koroških Slovencev, med njimi deloma vsi izseljenci, zbralo v Celovcu na proslavi obletnice zločinske izselitve, na proslavi žrtev nacističnega nasilja nad koroškimi Slovenci.

Avstrijska oblast pa je s svojim ravnanjem proti žrtvam fašizma na ta dan pokazala pred vso svetovno javnostjo svoje pravo lice. Nasilje kamenja, brizgaln proti slovenskim

žrtvam fašizma je razkrinkalo novo obliko zatiranja na Koroškem.

Pa tudi cerkvena oblast se je ta dan prav posebno „izkazala“. Ko je bila stolna cerkev nabito polna slovenskih vernikov, je knezoškofijski ordinariat prepovedal spominsko mašo za slovenske žrtve fašizma, ki jih je nemški nacizem uničil v taboriščih in ječah.

Takšno je bilo takrat razmerje oblasti — posvetnih in cerkvenih — do slovenskih izseljencev in do koroških Slovencev sploh. To razmerje pa je še vedno isto in se do danes ni v ničemer spremenilo.

Že takoj ob povratku v domovino so imeli slovenski izseljenci priložnost spoznati, da se razmere na Koroškem niso prav nič spremenile in da predstavljajo oblast ljudje, ki bi najraje videli, da se sploh ne bi vrnili, da bi jih doletela usoda, ki so jim jo namerili nacistični krvniki. Dosega najskromnejše podpore s strani oblasti je zahtevala vsakokratno trdo borbo vsakega posameznika. In ko so z namenom, da bi zastopala skupne interese vseh pred javnostjo, 1. februarja 1946 ustanovili svojo organizacijo „Zvezo slovenskih izseljencev“, jo je oblast s svojim odlokom z dne 13. avgusta 1946 prepovedala, ker je povezava vseh žrtev nacističnega nasilja nad koroškimi Slovenci predstavljala očitno nevarnost za prave namene koroške deželne vlade v vprašanju poravnave krivic nacističnega zločina. Sicer je bila oblast po nešteti protestih in intervencijah prisiljena, da je Zvezo slovenskih izseljencev končno spet priznala, njeno zadržanje do slovenskih žrtev fašizma pa je ostalo nespremenjeno.

Ogromna škoda, ki so jo slovenski izseljenci utrpeli vsled zločinske izselitve, še zdaleka ni popravljena, čeprav so od njihovega povratka potekla že štiri leta.

Ali se še spominjate vsega tega? Ali naj se vse to nasilje, vse to gorje, vse to zatiranje in preganjanje spet ponovi? Ali naj se ponovijo krivice, ki so se nam godile v dobi nacizma, v desetletjih prej? Ali naj bomo tem krivicam izpostavljeni tudi v bodoče?

NE! NE! NE!

Da pa se kaj takega nikdar več ne ponovi, da bo enkrat drugače, da bomo koroški Slovenci na svoji zemlji res svoji gospodarji in sami odločali o svoji usodi, volimo vsi

Demokratsko fronto delovnega ljudstva

Poziv duhovnikov Slovenije svojim koroškimi sobratom

Na sestanku Slovenskih duhovnikov, včlanjenih v Ciril-Methodijskem društvu katoliških duhovnikov, dne 20. 9. 1949 v Ljubljani je govoril 124 zbranih sobratom med drugimi tudi naš koroški rojak iz Melvič v Zilji, župnik na Vranjskem dr. Valentin Mertel, ki je po plebiscitu moral zbežati pred šovinističnim nasiljem. Med drugim je zavzel tudi stališče do razmer na Slovenskem Koroškem in dejal:

Z obžalovanjem moramo ugotoviti, da danes ni v naši sredi duhovnih sobratov iz Slovenske Koroške. Kriva ni sedanja Jugoslavija, ki se je od vsega začetka do sedaj po svojih zastopnikih na mirovni konferencah dosledno borila za priključitev slovenske koroške zemlje k LRS in s tem k FLRJ. Krivi tudi niso koroški Slovenci sami, ki so z besedo in z orožjem v roki svoje zahteve po osvoboditvi potom priključitve k Jugoslaviji skozi dolga leta dokumentirali in stavili vse svoje upe v zastopnike velesil na mirovni konferencah. Danes vemo, kako hudo so se varali v teh svojih nadah.

Da fašistično usmerjeni zapad ni upošteval njihovih pravičnih zahtev po narodni osvoboditvi, to lažje razumemo. Da pa nas je pustila nazadnje na cedilu še edina slovanska velesila Rusija, na katero smo se z vso gotovostjo zanašali, to nas je najgloblje užalilo in razočaralo, posebno še način, kako se je to zgodilo. Začetki te tragedije segajo nazaj do Jaltskega sporazuma 1945. Ta velika tragedija, ki je letos našla svoj zaključek v odklonilnem stališču Višinskega, je kriva, da danes ni med nami koroških slovenskih sobratov, ki so po svoji veliki večini bili za priključitev k nam; saj so z redkimi izjemami vsi podpisali leta 1947 predmetno poslanico moskovski konferenci. Če je Rusija, ki je do letošnjega leta po svojem zastopniku ves čas branila jugoslovansko stališče na mirovni konferencah glede Slovenske Koroške to svojo linijo zapustila vemo, da je ta tragedija delo gonje proti novi Jugoslaviji.

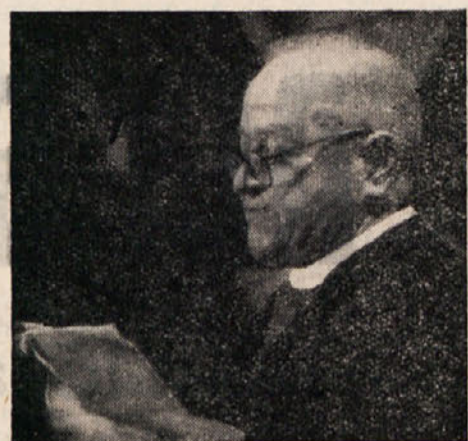
Vendar s tem krivičnim sklepom sveta zunanji ministrov borba koroških Slovencev in vseh jugoslovanskih narodov za pravično rešitev vprašanja Slovenske Koroške ni bila dokončana. Slovenski narod na Koroškem je še trdneje strnil svoje vrste ter dnevno dokazuje z žilavo borbo proti vsem poizkusom, da ga strejo, da se streti ne da da živi in da se bo boril, dokler ne bo končno zmaga prava, dokler tudi koroški Slovenci ne dosežejo enakopravnosti. Orožje s katerim se borijo koroški Slovenci za svoj obstoj in za svoje pravice, je njihova „Demokratska fronta delovnega ljudstva“. To je demokratska organizacija koroških Slovencev, ki združuje vse poštene Slovence, vse one, ki jim je pri srcu dobrobit slovenskega naroda. Pričakovali bi, da bodo šli slovenski duhovniki na Koroškem v celoti zavednim slovenskim ljudstvom na Koroškem, posebno še sedaj, ko bo Demokratska fronta delovnega ljudstva zastopala narodne interese koroških Slovencev pri oktobrskih volitvah v Avstriji. Na žalost pa moramo ugotoviti, da se je celovški ordinariat ponovno uvrstil med politične sovražnike koroških Slovencev in s tem kakor v preteklih letih že neštokrat tudi tokrat dokazal svojo velenemško protislovensko nastrojenost. Ko so se v l. 1946 zbrali koroški Slovenci, ki so jih Hitlerjevi izselili, v Celovcu, da se s službo božjo zahvalijo za srečno vrnitev, škof ni hotel brati zahvalne maše ter prepovedal tudi slovenskim duhovnikom, da bi opravili zahvalnico. Na drugi strani pa je bral pontifikalno mašo tisočem nacističnim vojakom, ki so se vrnili iz ujetništva

in jim dal svoj blagoslov. Prepovedal je asistenco duhovništva pri prekopi partizanov ter zahteval, da se odstrani slovenski napis s spomenika padlih partizanov na pokopališču v Št. Rupertu pri Velikovcu, sodeluje pa osebno pri vseh nemških šovinističnih prireditvah (kot n. pr. pri lovskem streljanju v Borovljah itd.).

Tudi sedaj nadaljuje škofijski ordinariat v Celovcu s svojo protislovensko politiko. Slovenskim duhovnikom na Koroškem je naročil, da morajo razcepiti enotnost slovenskega koroškega ljudstva ter da morajo ustanoviti še eno stranko koroških Slovencev in iti z njo na volitve. Razumljivo je, da je velik del duhovščine na Koroškem z ogorčenjem obsodil to sovražno geslo celovškega škofa proti koroškim

Slovincem, ker se zaveda, da se bodo koroški Slovenci ohranili in si priborili pravice le, če bodo enotni in strnjeni. Pravilno so ocenili to politiko celoškega škofa kot poskus, da uniči koroške Slovence in jim onemogoči dosego pravic, ki jim gredo. Obstoja pa, še drug del duhovščine, del ki ga je škofijski ordinariat s pritiskom pridobil za svojo strankarsko politiko in ta del je postal slepo orodje sovražnikov slovenskega naroda na Koroškem; proti ljudski volji so osnovali še drugo stranko, razbili enotnost slovenskega ljudstva na Koroškem, tisto enotnost, ki je najtrdnjši temelj in jamstvo za obstoj in dosego pravic koroških Slovencev.

Naša dolžnost je, da storimo vse kar je v naši moči, da damo tem slovenskim duhovnikom na Koroškem

pomoč, da spoznajo svojo napako, da bodo znali razlikovati prijatelje od sovražnikov ter da bodo našli že sedaj, ko je še čas, zopet pot k svojemu ljudstvu, ki se bori za obstoj, enakopravnost in svobodo. Povedati moramo tem slovenskim duhovnikom, kaj je njihova dolžnost, kje je njihovo mesto; povedati jim moramo, da je borba za enotnost izraz ljubezni do svojega zatiranega naroda, razbijanje te enotnosti pa služba našim narodnim sovražnikom.

„Varuj me pred ‚prijateljem‘, pred sovražnikom se bom čuval sam“

Z gotove strani so razširili parolo, da Demokratska fronta delovnega ljudstva ne vodi tako ostre borbe proti OeVP ali SPÖ, kakor proti drugim strankam. Ta parola je zlobna in preračunana samo na to, da bi

povzročila zmedo med slovenskim ljudstvom in gadezorientirala. Demokratska fronta delovnega ljudstva je že v svojem programu jasno povedala, kaj hoče. Njen program pa je tako nasproten vsem dejanjem

vodilnih avstrijskih strank tako glede Koroških Slovencev kakor glede delovnega ljudstva sploh, da je popolnoma odveč, da bi o tem zgubljali besede.

Demokratska fronta delovnega ljudstva in koroški Slovenci sploh kakor tudi mnogi poštenti Avstrijci danes dobro, predobro vedo, da od OeVP ali SPÖe prav ničesar nimajo pričakovati. Vsi ti tudi dobro vedo, da je blazno, če bi kdor koli, ki je pošten in pošteno misli, danes pričakoval česar koli od avstrofašistične reakcije, ki je skupno, roko v roki z SPÖe, z izdajalci delavskega gibanja, v celoti odgovorna za današnji položaj tako na Slovenskem Koroškem kakor v Avstriji sploh.

Vsako ve, da koroški Slovenci ne morejo in ne bodo glasovali za one, ki se danes borijo za naklonjenost SS-ovcev, gestapovcev, najhujših krvnikov našega naroda, ki so odgovorni in soodgovorni za potoke krvi in solza, ki so jih prelivali koroški Slovenci. Vsako tudi ve, da koroški Slovenci ne bodo glasovali za one, ki hočejo, da bi našemu narodu uprizorili „šentjernejšo noč“, ki skrunitjo grobove padlih partizanov in žrtev fašizma, ki so desetletja hlepeli samo po krvi delovnega ljudstva.

Koroški Slovenci še posebej ne morejo in ne bodo glasovali za one, ki grozijo s „koroškimi pestmi“ ali zahtevajo izselitev Slovencev in naselitev 50.000 „Altoesterreicherjev“, ki so v zadnjih letih še prav posebno pokazali, da so zainteresirani samo na tem, kako bi uničili naš narod.

Vse to je našim ljudem dovolj znano. Narodno osvobodilna borba in povojna leta so naše ljudstvo napravila zrelo, so ga naučila, da zna ločiti strupene in zdrave sadeže, da ve, kdo mu želi dobro in kdo slabo.

Poudariti pa je treba, da je danes nujno voditi borbo predvsem proti tistim, ki se predstavljajo kot prijatelji, za hrbtno pa drže korobač, predvsem proti tistim, ki sami sebe hvalijo, da bi pozneje tembolj udarili, pa naj se imenujejo kakor koli.

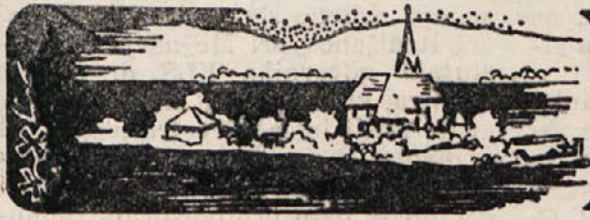
Pregovor pravi: „Varuj me pred ‚prijateljem‘, pred sovražnikom se bom čuval sam“. In tega pregovora se koroški Slovenci drže.

„... mi dom je požgan in starši izseljeni ...“

Ali naj se časi, ko so naše domove požigali, zavedne Slovence pa izseljevali, spet povrnejo? - Nikoli in nikdar!
Zato glasujemo 9. oktobra 1949 vsi za

Demokratsko fronto delovnega ljudstva!

Po naši zemlji

Za pravice kor. Slovencev se ne da boriti z OeVP

V ponedeljek, dne 26. septembra smo se zbrali pri Črni ju v Zgornji venci na volivnem zborovanju Demokratične fronte delovnega ljudstva. Polna kuhinja nas je bila, starih preizkušenih borcev za narod in narodna prava, moč in žena ter naše nadpolne mladine. Med nami je bil referent iz Celovca tov. Franci Kožutnik, ki nas je seznanil zlasti z volitvami, ki stoje pred nami in z vsemi, tozadevnimi problemi.

Vsi, ki smo bili na zborovanju, smo si bili edini, da je za nas samo ena pot, če hočemo, da bomo kot narod tudi v bodoče živeli na svoji zemlji in o svoji usodi odločali sami, in to je pot, ki jo nam kaže edina slovenska stranka na Koroškem in v Avstriji, edina stranka, ki je lahko zaupamo in ki nas nikoli ne bo izdala — Demokratična fronta delovnega ljudstva. Pa bo marsikdo rekel, saj je na Koroškem še ena slovenska stranka, ki se imenuje „Krščanska ljudska stranka“, ki se „tudi bori“ za pravice koroških Slovencev in zastopa njihove koristi. Tistemu, ki bi bil tega mnenja, povejmo prvič to, da „Krščanska ljudska stranka“ ni in tudi ne more biti slovenska stranka, temveč je le ÖVP v drugi obliki in izdaji in posebno prikrojena za zavajanje koroških Slovencev, drugič pa mu povemo, da se za pravice koroških Slovencev ne da boriti in tudi ne zastopati njihovih življenjskih koristi z OeVP. Zgodovina je to dokazala, najbolj pa zadnja štiri leta, v katerih je imela OeVP v Avstriji kot najmožnejša stranka vso oblast v rokah in ni nič, prav nič napravila v korist koroških Slovencev. Nasprotno, težila je za tem in tudi danes teži, da bi koroške Slovence čim prej uničila in dokončno iztrebila. In v OeVP nas hočejo danes spraviti gospodje „Slovinci“, predstavniki tako imenovane „Krščanske ljudske stranke“, v stranko, ki želi našo narodno smrt! Toda koroški Slovenci nočemo umreti, nismo hoteli včeraj, ko so prišli nad nas s koncentracijskimi taborišči, krematoriji in plinskimi celicami, nočemo umreti danes in tudi ne jutri. Živeti hočemo, zlasti zdaj, in ker hočemo, tudi bomo živeli. Seveda ne, če bi se pustili zavesti od pateniranih Slovencev v „Krščanski ljudski stranki“ in jim naselili. Tedaj bi se kaj kmalu uresničil načrt, ki ga je z nami imel krvnik Maier-Kaibitsch. Da pa se ta načrt ne bo nikoli uresničil, se bomo oklenili Demokratične fronte delovnega ljudstva, ki se edina bori za pravice in enakopravnost koroških Slovencev.

Tudi nas ne bo zavedel odlok ordinariata o ekskomunikaciji Demo-

kratične fronte delovnega ljudstva, v katerem vidimo samo najpoglejše zlorabljanje vere v ozke politične svrhe. Iz tega jasno vidimo, da so danes na delu vse sile, vsi tisti, ki našemu narodu ne želijo dobro, da bi oslabili našo odpornost in vnesli zmedo v naše vrste, med naše verno ljudstvo. Toda naj si ne delajo nobenih utvar. Vemo, kaj delamo in kaj

smo kot zavedni Slovenci dolžni storiti, pa četudi nas zato izključijo iz cerkve. Tako je povedal mož, ki se je vse svoje življenje boril za boljše življenje koroških Slovencev. In vsi ostali smo mu živahno pritrdili. In preden smo se razšli, smo jasno in odločno postavili: 9. oktobra bomo volili samo Demokratično fronto delovnega ljudstva.

„10. oktobra bo zaživelo pri nas novo življenje“

(„Naš tednik“, dne 28. 9. 1949)

„V naših vrstah stojijo možje kot Glantschnig, dr. Steinacher, Fritz in drugi“, je izjavil na zborovanju v Pliberku zastopnik „Krščanskega krila“ v koroški ÖVP dr. Karisch.

Inž. Maierhofer, hauptmann Fritz in drugi so poskusili objasniti: Možje na severnem in zgoranjem Koroškem mislite na nas na meji, ne cepite“, je isto tam povedal kot ÖVP govornik dr. Steinacher.

Na dolgo in široko je razkladal, kakšno novo življenje 10. oktobra si zamišlja pri nas ÖVP:

staro „utrakvistično“, to je pomemčevalno in poneumnevalno žolstvo, stare nemške narodno-napadalne organizacije, boj pismeni slovenščini, enotna obrambena fronta v južni Koroški, preprečitev vsake zakonite zaščite enakopravnosti koroških Slovencev — to je program ÖVP tudi po 10. oktobru.

In s to OeVP se je povezala Krščanska ljudska stranka!

Kdor noče,

da bi 10. oktobra 1949 zaživelo pri nas spet tako „novo življenje“, kakor smo ga bili deležni vso dobo po 10. oktobru 1920,

kdor noče,

da bi to novo „življenje“ spet usmerjali ljudje kakor SS-Standartenführer Maier-Kaibitsch, njegov namestnik SS-Sturmbannführer Fritz, njegov sodelavec nacistični ORR Maierhofer, njegov „kamerad“ SA-Standartenführer Steinacher,

bo volil samo

Demokratično fronto delovnega ljudstva!

Tov. Ogris je govoril tudi o tako imenovani „Krščanski ljudski stranki“, ki so jo izdajalci slovenskega naroda ustanovili na povelje naših najhujših sovražnikov zato, da bi razbili enotnost koroških Slovencev in tako zmanjšali in oslabili naše vrste in našo borbo. Vsi smo prišli do spoznanja, da „Krščanska ljudska stranka“ ni stranka Slovencev, temveč da je privesek in podružnica OeVP, prikrojena za vabo slovenskega ljudstva. Toda če mislijo, da nas bodo na ta način zvalili, se bridko motijo. OeVP pa ne bomo volili, saj vsi dobro vemo, kaj je ta stranka pomenila za nas v zadnjih štirih letih in prej, ko se je imenovala še Krščansko-socialna stranka ali „Vaterländische Front“. Isto pa pomeni za nas tudi danes. In če bi napravili ta korak in volili to stranko, ne bi mogli tega zagovarjati in obsojali bi nas in sicer z upravičenjem obsojali vsi rodovi, ki pridejo za nami. Ker

pa bomo nekoč klicani na odgovornost in bomo morali dati obračun za svoje delo, obračun tudi za to, kaj smo storili za ohranitev slovenskega naroda na Koroškem, se bomo vsi strnili in združili v Demokratično fronto delovnega ljudstva, ker nam to veleva naša narodna dolžnost in bomo nekoč lahko mirne vesti rekli: **Storili smo to, kar je bilo v interesu našega naroda.**

Na zborovanju smo govorili tudi o značilni papeževi okrožnici, na podlagi katere je celovški ordinariat izrekel prokletstvo nad Demokratično fronto delovnega ljudstva, njenimi kandidati in člani ter nad naprednim tiskom koroških Slovencev in nad vsemi tistimi, ki ga berejo. Toda tudi ta volivni manever — saj drugega ta škofijski odlok ni — nas ne bo zavedel s prave poti. Ostanemo kar smo in smo vedno bili. Če nas pa zato, ker hočemo ostati zvesti svojemu narodu, zvesti svojim pred-

KAJ MORAMO VEDETI ZA

★ VOLITVE ★

Pri nedeljskih volitvah imajo volivno pravico samo tisti, ki so v kraju, (občini), kjer stanujejo, vpisani v uradnem volivnem imeniku. Kdor ni vpisan ali je bil na podlagi reklamacije iz imenika izbrisan, seve nima volivne pravice in tudi ne sme voliti.

Voliti mora vsak volivni upravičenec **osebno** v tisti občini, v kateri je vpisan v volivnem imeniku. Slepce, pohabljenec in onemogel lahko vodijo spremljevalci in tudi za njih glasujejo. Razen v tem primeru sme vstopiti v volivno celico vedno le ena oseba naenkrat.

V volivni lokal ne sme vstopiti nihče drugi kakor samo volivni upravičenci.

Volivci, ki so na dan volitev odsotni od doma (od kraja, kjer so vpisani), lahko volijo tudi v drugi občini, če imajo volivno izkaznico. (O volivni izkaznici smo dali točna pojasnila dne 24. 9. 1949 v 65. številki našega lista.)

Vsak volivec mora vzeti na volišče s seboj **osebno izkaznico**, ki jo mora predložiti volivni oblasti. Če v občini, ki ima manj kot 2000 prebivalcev, nekdo nima s seboj osebne izkaznice, kljub temu lahko voli, če ga večina članov volivne oblasti osebno pozna.

Vsak volivec odda dve glasovnici in sicer eno za deželni in eno za državni zbor. Obe glasovnici prideta v eno in isto kuverto.

Vsak volivec, ko pride na volišče, dobi od volivne oblasti volivno kuverto, s katero gre v volivno celico, kjer da v kuverto glasovnico za deželni in državni zbor. To mora storiti tako, da ga pri tem nihče ne opazuje, ker so volitve tajne. Kdor bi hotel dati glasovnice v kuverto pred volivno oblastjo, krši zakon in mora tako dejanje volivna oblast prepovedati. Vsak volivec je upravičen, da proti takemu postopu pri volivni oblasti protestira.

Na dan volitev je v poslopju, v katerem je volivni lokal in v okolici volivnega lokala, katere obseg določa občina (prepovedna cona), prepovedana sleherna volivna propaganda, zlasti nagovori volivcem, nabiranje ali razdeljevanje volivnih glasov ali kandidatnih list in pod., nadalje vsakršno zbiranje ljudi ter nošenje vsakvrstnega orožja.

nikom, izključujejo iz cerkve, jih moremo samo pomilovati. Svojega naroda in svoje poštenosti zaradi tega nikoli ne bomo prodali. Da pa naj ta odlok služi „Krščanski ljudski stranki“ in s tem seve tudi OeVP, da bi s tem dobila za volitve več glasov, nam je pa itak vsem jasno. Toda — poudarjamo še enkrat — motijo se! Naša pot je jasna že deset in stoletja in s te poti nas ne spravi nič, najmanj pa tako prozorni volivni manever kot je omenjeni odlok. Danes pa se ta pot pravi „Demokratična fronta delovnega ljudstva“ in po tej poti bomo smelo korakali naprej, dokler ne dosežemo vsega, kar nam po vsej pravici pripada!

Borovlje. Kdo sme voliti in kdo ima volivno pravico? Tako beremo danes v različnih listih, lepakih in razglasih. Postava se pri tem opira na gotove določbe, predkazni itd. Volivne pravice po zakonu tudi nimajo obremenjeni nacisti. Nemalo smo se zato začudili, ko smo izvedeli, da ima v Borovljah volivno pravico tudi bivša prva nacistična učiteljica Marija W i d d e r na Doleh pri Borovljah. Imenovana je sestra profesorja Widderja v Celovcu, ki je bil, kakor je znano iz procesa prof. Maier-Kaibitschu, desna roka krvnika koroških Slovencev Alojza Maier-Kaibitscha. In prav ta učiteljica je delovala roko v roki s svojim bratom proti vsemu, kar je slovenskega. V Borovljah je imela glavno besedo in soodločala, kdo bo iz-

(Nadaljevanje na 8. strani)

Po naši zemlji

(Nadaljevanje s 7. strani)
seljen in kdo eventualno poslan v Dachau. Dole so vas s 70 hišnjimi številkami in že danes vsak otrok ve, kako je nacistična učiteljica Widder svoječasnno šepetala vsakemu na uho, da bo še več izseljenih in da po „zmagi“ ostaneta na Doleh samo še dve družini, ona in še neki drugi „Treuhand“. Vse ostalo bo izseljeno. In danes ima ta oseba volivno pravico in s tem tudi pravico, da sodloča o bodočih razmerah v državi in deželi, namesto da bi bila na listi vojnih zločincev! Volivci, zapomnimo si to in 9. oktobra dajmo na to pravilni odgovor z volivnim listkom in sicer tudi s pravilnim!

Borovlje. Ni namen našega lista, da bi prinašal vesti, ki se nanašajo na osebnosti, toda včasih je to pa le potrebno, da se medsebojno bolje spoznamo. Ob neki poluradni priložnosti je tukajšnji brivec Krištof na poseben način pokazal, kakšno sovraštvo goji do vsega, kar je slovenskega. Naravnost besneče je odklonil slovenski pouk v šolah, češ da je to nepotrebno, tega ne potrebuje nihče in je največja neumnost, da se hoče siliti otroke, da bi se učili slovenskega jezika, ki ga nikjer ne potrebujejo. Čudimo se le, da ta brihnti Krištof ni šel svoječasno tja v Nemčijo, kamor so porinili nas proti naši volji, ker le tam bi imel možnost in priložnost, da bi vzgajal svoje potomce v prave pangermane, ne pa tukaj na našem slovenskem ozemlju. Vслед tega svojega sovraštva do vsega kar je slovenskega, kar pa mu gotovo ne dela nobene časti, ker danes ves svet ve, da imajo vsi narodi in s tem tudi slovenski narod pravico do enakopravnosti, brzokone ne bo hotel obrniti več nobenega, ki ni pristen pangerman. Nič ne de. Slovenci si bodo to vsekakor zapomnili!

Ob Dravi. V torek zvečer preteklega tedna je bilo v Želučah pri Janežiču „fožinje“ — operjanje koruze. Delo so si razdelili takole: ženske so odstranjevale perje s koruznih storžev, moški so vezali storže skupaj, otroci pa so jih nosili v hram. Pozno v noč, ponekod tudi do polnoči ali še dalje delajo slovenski kmetje na Koroškem, da si pridelayo svoj vsakdanji kruh. Tokrat pa so pri Janežiču posebno pohiteli, da so delo končali že ob četrtna enajsto uro, ker so se po končanem delu hoteli pogovoriti še o volitvah, ki stoje pred vratmi. Iz Zgornje vesce je Črničeva mama pripeljala s seboj govornika iz Celovca, ki je pridno pomagal pri delu in videlo se je, da mu delo ni tuje. To so vsi opazili tudi potem, ko se je v svojem govoru dotaknil različnih vprašanj, ki koroške Slovence kot delovne ljudi jako zanimajo. Na tem sestanku v Želučah so vsi s ponosom ugotovili, da gremo koroški Slovenci prvič v zgodovini na volitve s stranko, ki ima jasno začrtane cilje, jasno začrtan program. Ta program in ti cilji so: ohranitev slovenskega naroda na Koroškem. Vedno smo bili le manjšinski privesek tuje stranke in so z nami po mili volji barantali. Danes pa je temu drugače, danes ne dopuščamo več, da bi kdor koli z nami barantal.

Ko nas je govornik seznanil s programom Demokratične fronte delovnega ljudstva, so domači očetje in matere takoj prišli na dan s perečimi vprašanji, tako z vprašanjem šole. Želuče nimajo svoje šole in otroci imajo v šolo poldruge uro daleč. „Pozimi je to najslabše“, je vzdihnila zaskrbljena mati. „Otroci ponoči odidejo in ponoči pridejo in so ves dan brez tople hrane.“ In kako lahko bi se v bližini Želuč, v Stranji ali Lukovci zgradila šola in šestdeset slovenskih otrok bi lahko eno leto dalje hodilo v šolo. Tako napor-

ne poti pa otrok s sedmimi leti že ne zmore in začenjajo hoditi v šolo po večini šele z osmimi leti. Poleg tega pa bi vsi otroci lahko opoldne šli domov na kosilo. Celovški gospodje v okrajnem žolskem svetu so nam sicer že obljubili, da nam bodo postavili novo šolo, toda ostalo je samo pri obljubi Kot davkoplačevalce pa nas gospoda vedno rada ima, kadar pa mi kaj zahtevamo, pa nas noče poznati. Isto je pri nas z elektrifikacijo. Vrsta vasi v okolici Bilčovsa in Zgor-

Ljudski glas je božji glas

(Nadaljevanje z 2. strani)

itak poznajo. Zadnji teden pa je objavil „Naš tednik“ moje ime in bi morda ljudje, ki niso povsem dobro informirani, sumili, da sem postal odpadnik ali celo renegat. V pojasnilo k temu izjavljam: Pretežni del svojega prostega časa sem posvetil narodnemu delu v korist koroških Slovencev, predvsem v korist najrevnejših. Tudi danes sem še predsednik Slovenskega prosvetnega društva in član načelstva Hranilnice in posojilnice v Borovljah. Posebno še poudarjam: Vedno sem bil za enotnost in proti vsakemu poskusu razdora med koroškimi Slovenci, ker vem le predobro, kako to naši skupni stvari škoduje. Tako sem tudi danes še proti temu, da bi se družili z drugimi strankami, ki so nam bile vedno nasprotni, ker smo doživeli že preveč razočaranj. Ne razno strankarstvo, temveč samo koroški slovenski narod je bistvo za katerega smo delali, žrtvovali in trpeli. In od te, po naših pradedih začrtane poti, naj nas tudi v bodoče ne odvrne nihče na svetu.“

Severno od Drave v okolici Velikoveca mnenje ljudstva ni nič drugačno. Enotnost in enotnost je vedno spet iskrena želja našega preprostega človeka. Če zvejo o poteku pogajanj in o prizadevanju Demokratične fronte delovnega ljudstva za dosego te enotnosti, so obsodbe nad predstavniki KLS navadno robate, zato pa tembolj iskrene. Na visokih Djekšah je tov. **Kassl pd. Šranc** kratko in jedrnat postavil: „To so lumpje in jim je treba to v obraz povedati. Kdor se družiti z narodnim nasprotnikom in se noče združiti z lastnimi brati, je lump in ga zato odklanjam.“

Tovariš **Šimen Gros** je napreden kmet in živo spremlja dogajanje v svetu, še prav posebno pa pri nas na Koroškem. Pogovor z njim je vedno užitek in človek se divi hkrati njegovim duhovitosti in njegovim dovtipom. Ko se z njim pogovarjam, vidim, da pozna vse naše probleme in da je z njimi povezan. Tako-le je zavzel stališče k današnjemu položaju: „Ko ste pristopili k predstavnikom „Narodnega sveta“, sem to iskreno pozdravil in bil prepričan, da se bo z ozirom na situacijo ustvarila popolna enotnost koroških Slovencev. V teku dogodkov pa sem se lahko prepričal, da z druge strani ne samo ni bilo dobre volje, temveč je nasprotno bil njih namen, da cepijo koroške Slovence in jih povedejo v nazadnjaški tabor avstrijske gospode — naših največjih narodnih sovražnikov. To prepričanje sem dobil, ko sem zvedel, da nastopijo samostojno kot „Krščanska ljudska stranka“ v deželni zbor in da v državni zbor dajo svoje glasove OeVP. Z ozirom na dolgoletno delo v vrstah koroških Slovencev in na trpljenje, ki smo ga morali prenašati prav posebno v dobi nacizma, smatram, da ustanovitev KLS v taki obliki ne more koristiti nam, ampak le našim nasprotnikom, katerih edina želja je, da nas tako ali tako likvidirajo.“

nje vesce je že vedno brez električne luči — za to nikoli ni denarja, na drugi strani pa gospoda razkošno živi in razmetava z vsem.

Tako so se pogovarjali na sestanku v Želučah, ob koncu sestanka pa vsi enoglasno dejali, da bodo 9. oktobra volili Demokratično fronto delovnega ljudstva, ker jo vodijo ljudje, ki so izšli iz ljudstva in bodo zanj tudi vedno skrbeli in ga zastopali. S tem pa, da bomo dali svoj glas Demokratični fronti delovnega ljudstva, bomo doprinesli tudi svoj delež k ohranitvi slovenskega naroda na Koroškem. Združeni v tej naši stranki pa si bomo priborili tudi šolo in električno luč in vse, kar nam po vsej pravici pripada.

Radiše - Medgorje. Kljub napove-

di zborovanja KLS s prižnice se je zadnje nedeljo zbralo le okoli trideset Radišanov pri Mežnarju, da poslušajo govornika KLS dr. Vinka Zwittra, ki je ponovil in razširil vse svoje misli in lažnive trditve, ki jih je napisal v uvodniku „Našega tednika“ pod naslovom „DF-žaloigra“. Ko mu je nato protigovornik Demokratične fronte delovnega ljudstva pobil vse lažnive trditve in zbranim objasniti resnično ozadje tako imenovane „Krščanske ljudske stranke“, ki ni nič drugega kot podrepek ÖVP, je g. dr. Vinko Zwittra raje kar zaključil zborovanje, predno je prišlo do razširitve posameznih pogledov. Upamo pa, da bodo Radišani 9. oktobra povedali, na kateri strani so spoznali resnico.

pa naravnost odbijajo in hočejo preprečiti, da bi jo obiskovali. Vsak zaveden Slovenec čuti, da ne gre za vero, ampak le za njeno izigravanje. Mi bomo ostali to kar smo: zavedni Slovenci in pošteni verniki.“

Posebno tenak čut za zakrinkano igro OeVP, ki je zbirališče vseh vaških nacističnih mogotcev, imajo seveda tisti, ki so najbolj okusili trpljenje v času nacizma. Izseljenci zato skoraj brez izjeme obsojajo podredniško in razbijaško politiko KLS. Vzorni kmet pd. Mentel, tov. **Maks Gril** v Vovbrah ne more razumeti povezavo z OeVP: „Svoječasnno sem bil mnenja, da ima KLS le kolikor toliko dobre namene. Sedaj pa sem prepričan, da je njen edini namen, razcepiti koroške Slovence in jih povesti v OeVP. Zato nikakor ne morem podpreti teh ljudi, zato bomo delali v Demokratični fronti delovnega ljudstva za enotnost koroških Slovencev tako dolgo, dokler je ne dosežemo. To voljo bomo potrdili tudi 9. oktobra!“

Ljudski glas je božji glas, pravi star pregovor. Zapisali smo tu le nekaj izjav naših mož in bi jih lahko nadaljevali od vasi do vasi. Po Gurah, v Rožu, severno od Drave, v Podjuni in v Zilji je povsod isto mnenje. Da bi spregovoril še tov. **Galob pd. Mark z Brnce** ali kateri koli naših mož — korenin iz Podjune, vsi pravijo samo eno: Mi vsi, vse naše ljudstvo, je strnjeno v Demokratični fronti delovnega ljudstva. „Da KLS ne bi imela orožja ekskomunikacije, bi se vsi „odrešitelji prav v dvanajsti uri“ trudili zaman in brezuspešno. Toda tudi tako jim bo ljudstvo dalo 9. oktobra zasluženi odgovor, ker ne bo dovolilo“, tako je dejal tovariš **Milaž iz Blata**, „da bi pljunili na vse ogromne žrtve, ki jih je naš slovenski narod utrpel tekom zgodovine. Združiti se s tistimi, ki so sokrivi našega trpljenja in naših žrtev, združiti se s Stejnacherjem, pa se pravi, pljuniti na vse žrtve.“

Pa naj zaključimo za danes naš pogovor z našimi ljudmi pošten ljudski duhovnik, ki tako-le odgovarja na zlonamerne obdolžitve s strani „Krščanske ljudske stranke“: „Tudi najboljši grešijo. Kdo bi ne, ko pa dogodki tako naglo bežijo! Mislim pa, da ni greha v dobronamernem in poštenem delu, kakoršno je vaše: greh je v laži, špekulaciji, izkoriščanju, zlorabljanju svete vere, v izdajstvu!“

Slučajno mi je prišla v roke tudi druga številka „Našega tednika“ s člankom „Volite katoliške može“ z vsemi na nas naperjenimi laskavimi nazivi kakor kričači, neznačajneži itd. Razmišljal sem v katero vrsto spadam jaz. Prišel sem do zaključka, da me prištevajo ljudje okrog „Narodnega sveta“ gotovo med kričače, ker sem na mladinskem dnevu v št. Jakobu v Rožu precej glasno in razločno govoril. Rekel sem tam med drugim: Ni vsakogar stvar, zgrabiti za orožje in vsekakor stvar, zgrabiti za orožje in se postaviti v obrambo pravice, ni vsakogar stvar, stopiti tja in reči: Slovenec sem, če ti s tem grozi tuji taborišče ali celo smrt! Ni vsakdo junak! Ali če že ne morejo biti junaki, naj bodo vsaj toliko pošteni, da nam ne bodo vodili sovražnih čet v hrbet, kot so to delali v zgodovini razni Efialti, razni Rafli in Tresoglavi. Glasno sem tudi poudarjal lepoto naše slovenske domovine, poštenost in junaštvo naših mož, čistost naših žena in njihovega materinstva, ki so rodile in bodo rodile junake dela, junake borbe! In prav na glas sem rekel: Vse imamo! Če bi bili še složni med seboj, ne bi bilo nič lepšega na svetu kot biti koroški Slovenci!“ Mnenja sem, da bo končno besedo, ali spadamo med „kričače in neznačajneže“ ali med „poštenjake, ki stopajo v ozadje“, spregovoril narod sam 9. oktobra.“

V živo zadene ljudi in metode KLS originalna izjava tovariša **Robinika pd. Martina** s Homa: „Lovec, ki hoče kaj ustreliti, potrebuje za to pse, da mu divjačino priženejo na mesto. Ljudje, ki so danes vodilni v KLS, pa so tisti psi, ki z raznimi zankami in grožnjami lovijo koroške Slovence in pomagajo lovcem, da bi jih ponovno pognali v katastrofo in prepad.“

Kar se tiče ekskomunikacije kandidatov Demokratične fronte delovnega ljudstva in odrekanja gotovih pravic sodelavcem, zaupnikom in članom DFDL, rečem samo to: Ostali bomo zvesti svojemu narodu in vodstvu, ki se je žrtvovalo in prelivalo kri, ostali bomo pa tudi dobri verniki in spoštovali vero, ki jo je označjal Kristus. Ravnanje škofijskega ordinariata pa ni nič drugega kot izrabljanje svete vere v nesvete politične namene.“

Isto potrjuje tudi tov. **Hrastnik iz Hrenovč**: „Moje mnenje o sedanjih volivnih kampanji in ekskomunikaciji je tako kot večine Slovencev v naši vasi, to je, da je cerkev postala propagandna dvorana za OeVP in za najbolj zakrknjene hinavce v KLS. Vedno sem rad hodil v cerkev, danes nas

Izdajatelj, lastnik in založnik lista: Dr. Franc Petek, Velikovec. Uredništvo in uprava: Celovec, Gasometergasse 10, telefon 1624/4; Za vsebino odgovarja: France Košutnik. Tiska Robitschek & Co., Wien VIII., Hernalsgürtel 20. — Dopisi naj se pošiljajo na naslov: Klagenfurt 2, Postschließfach 17.